

Sygn. akt V CSK 130/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. A.

przeciwko T. M. i W. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 1740 (jeden
tysiąc siedemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych T. M. i W. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 października 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania

argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżących, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 38 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r., nr 5, poz. 24 z późn. zm.). Zagadnienia tego nie przedstawili jednak w sposób umożliwiający zaistnienie; jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, bowiem argumentacja ogranicza się do wskazania okoliczności faktycznych. W uzasadnieniu wniosku nie można doszukać się argumentów natury jurydycznej, wskazujących na możliwość wystąpienia odmiennych ocen takiego „zagadnienia prawnego”, czy jakimikolwiek wątpliwości interpretacyjnych, zwłaszcza wobec jednoznacznej w tym zakresie treści powołanego przepisu i wielokrotnych wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, (zob. m. in.: wyrok z dnia 15 lipca 2004 r., sygn. akt V CK 675/03, OSNC 2005, nr 7 - 8, poz. 135, Biuletyn SN 2005, nr 1, s. 10 - 11; wyrok z dnia 17 czerwca 2004 r., sygn. akt V CK 580/03, Biuletyn Prawa Karnego 2005, nr 1, s. 31; uchwałę SN z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt III CZP 13/05, OSNC 2006, nr 3, poz. 46, Biuletyn SN 2005, nr 4, s. 11 i wiele innych dostępnych w oficjalnych publikatorach i komentarzach prawniczych).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący również odnieśli tę przesłankę do naruszenia art. 38 ustawy Prawo prasowe, zarzucając, że wydany w niniejszej sprawie wyrok narusza w sposób oczywisty prawo do rozpowszechniania informacji i prawo do krytyki osób sprawujących funkcje publiczne. Wyrok narusza ponadto, zdaniem skarżących, art. 386 § 1 k.p.c. Twierdzenia zawarte we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie są wystarczające, aby uznać, że doszło do rażącego naruszenia prawa w ustalonym stanie faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest

związany, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Trzeba również podkreślić, że samo naruszenie prawa, o ile nastąpiło, nie oznacza jeszcze oczywistej zasadności skargi, skoro wyrok również w takiej sytuacji może być prawidłowy. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wypada również podkreślić, że w zakresie zarzutu naruszenia art. 38 ustawy Prawo prasowe argumentacja skarżących pokrywa się z przedstawionym „zagadnieniem prawnym”, a co do zasady nią jest możliwe jednocześnie skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.